

Korpa Tamás

Bálnamentés

a bálnák szeme oldalra néz. nyitott. nincs térlátásuk. így az éppen előttük futó tengeri mélyedés peremét sem látják, csak a vékony rétegekben felnyomuló bolyhos, langyos vizet érzik. szakaszosan azt is, ha átúsznak felette. amíg az érzés a hastól hátig ér, megtesznek fél kilométert a homokzátonyok felé — nem is sejtve a szigetről leváló, omlani készülő jelentéseket: a teret — s olyan sebességgel nyelik a partot, szemük a fényt, mint Galilei ablaküvegnek feszített távcsöve a sötétből ömlő patronokat: hogy a Nap helye nem kráter az űrben, hanem tekeredő kezek, lábak és körmök lenyomata. (besárgult körte a keskeny asztalon. a kímászó darázs lábait lazán megeresztve az idős mester fejmagasságába repül D. metszetén). már késő! — földre csapod a narancs-sárga mentőmellényt, a konkurens zöld szivacsokat, műanyag vödröt — elkéstünk. bólintok. a bálna hosszú zajban. befúródott fejfel a partba. szeme, mely testbe vonzva elnyeli a Napot, fekete kráter, s az az íz, barnult, érdes hús, a levegőben. csak teste van, mondod, de lelke nincs. s én, ki tudja miért, aznap este még a szobámba hívlak — később azt mondom: akkor súlytalanak és tisztának láttam mindent —, s görbült ujjakkal combjaid közé csúszok. érzem az izzadt, körkörös izmokat, az összetapadó bőrt — feszegetni, beléd bontani a húsba mintázott jelentéseket —, csonttalan, apró lihegésed, ahogy felkiáltasz: *miért pont én?! abba hagyod.* bólintok. ekkorra fölázik a partból egy réteg. s megemelkedik, szemedben. és tér már nincsen. így. ugye.